

Sessiz Dünya

– Lütuf VELİ · 29 Şubat 2012

Yiğenim Kürşat İçin Yazılmıştır.

Ne zaman bir suç işlesem hep yukarıya bakardım, evde annem babam okulda öğretmenimle gözgöze gelmemek için... Evde babam okulda öğretmenim "Kürşat ne var orda ne arıyorsun?" ya da babam;" in aşağı düşeceksin "derdi. Bilmiyorlardı ki ben oraya benim gibi kabahatli çocuklarla bir olmaya çıkıyordum. Kimi zaman annesinden, babasından, öğretmeninden kaçmış unutulmuş çocuklar vardı orda. Kimi zaman da Benim gibi cezası geçici çocuklar...

Sonuçta hepimizin ufak bir kusuru vardı.; kabullenmiyorduk suçumuzu asiydik biraz... Şu elinde pis pas içindeki kediyle gelen sarı kız. Dün annesinden habersiz bu masum, aç bitap yavruyu eve almış, o yetmiyormuş gibi annesinden saklamak için yatağına koymuş... Odayı düzenlemeye giren anne kedinin o tiz sesini duyunca kıyamet kopmuş... Nasıl pis, uyuz kediyi eve hem de yatağına alırsın diye bir hafta dışarı çıkmama cezası vermiş kızına... Ne yapsın kızcağız almış yavrucağını da dokuz kardeş dokuz yıldızın yanına gelmiş... Onlar da yalnızmış çok kardeş diye dışlanırmış saman yolunda, yalnızlar ülkesinde.

Kımsusu huysuz Ali o da bu yalnızlar ülkesinin bir başka cezası; Okul çıkışı bir küçük taşı top sanıp vurunca voley... Taş bu özgürlüğün tadını çıkarmış biraz da... Bakkal amcanın penceresi inmiş yere. Ondan kurtulmuş da Ali babadan bir yığın fırça katmerli ceza Bir ay top oynamak yasak... Şimdi o da bu yalnızlar ülkesinin uzunca bir misafiri... belki de orda unutulacak sakini...

Benim suçum neydi diye düşündü Kürşat bu suçları boğazına takılmış sakinleri görünce yalnızlar ülkesinde. Küçük bir yıldız sokuldu yanına iyice;

-Dur ben okuyayım senin kabahatlerini bir bir dedi ... Kürşatın boğazına asılı yaftayı okumaya başladı.
-Anne, baba sözü dinlememek, büyüklere saygısızlık, öğretmene asilik... Cezam ne kadar dedi Kürşat.
-Üç gün bizimlesin dedi, yıldız.
-Çok çocuk var mı buralarda dedi Kürşat.
-Var ya, yıldızlar kadar kabahatli çocuk var bu sessizlik ülkesinde. Her yıldızın bir arkadaşı bir sırdaşı var. Hergün bir suçtan dolayı gelir bir çoğu, bir çoğuda ruhlarını burada bırakır giderken... Hani yıldız kayması dersiniz ya siz dünyada .. Aslında onlar burada kalan unutulmuş ruhları yitmesinden başka bir şey değil...

Kürşat korkmuştu bu yıldızın anlattıklarından... Ya burada kalırsam, annem, ailem, okulum arkadaşlarım arar mı ki beni, çağırıp getirir mi ki diye düşündü... Sarı kız gelmişti dokuz yıldızla yanına... Hem yıldızları seviyor hem de gülerken Kürşatın gözlerindeki korkuya bakıyordu... Uzatırken yıldızın birini...
-Al bu da senin olsun, şayet unutulursan sana arkadaşlık eder... Hem biliyor musun bunlar da ailesinin

unuttuğu dokuz kardeşmiş zamanında ...Korkuları iyice artmıştı Kürşatın.Yaramaz Ali geldi o kızgın öfkeli haliyle...Omuzlarından tutmuş silkeliyordu Kürşat'ı

-İnanma oğlum,yalan söylüyorlar...Hem bu sarı kız insan değil yıldız perisi...Kandırır adamı inanma ... inanma ...derken sesi cılızlaşmış Ali ışı ışı düşüyordu...

-Şışt,şışt şışt,diye bir ses duydu yanibaşında Kürşat.Sağa döndü kocaman bir ışık...

-Ben AYDEDEYİM,bu yalnızlar ülkesinin ezel ebed yalnızı..tanıdın mı beni..

-Herhalde dedi Kürşat. Seni dünyada tanımayan mı var...Geceleri ışık saçarsın tabiata ve bize. Sahi senin işin ne,neden geceleri doğarsın ...Uyumak isteyen tabiatı ,insanları uyandırmak mı görevin...Yoksa sen de mi suçlusun...

-Evet ben de suçluyum ...Önceleri daha kainat yaratılmadan önce ben de dünyanız gibi bir güneşin çocuğuydum...O beni ısıtır yaşatırdı...Bir gün asiliğim tuttu güneş olasım geldi..Güneşim de beni bu sessizlik alemine sürdü...ŞİMDİ SİZİN GÜNEŞİNİZDEN IŞIK ÇALIYORUM VE GÜNEŞÇİLİK OYNUYORUM...Kürşat kahkahalarla gülmüştü ayın bu son sözüne...

-Yani biz çocukların doktorculuk ,evcilik oynadığı gibi mi..

-Aynen öyle dedi ay .Ay yorulmuştu yavaş yavaş kararırken yüzü derin bir uykuya dalmış gibiydi.

Bir başka ışık doğuyordu sanki diğerlerini kovan kovalayan...Sadece o kalmıştı ...

-Heyyyy ben geldim uyanın ahmaklar diyordu gür sesiyle...

-Sen de kimsin dedi Kürşat...

-Ben mi her şeyin atası,babası anneniz ,babanız Güneşim ben...Sen de kimsin beni nasıl tanımazsın densiz...

-Ben Kürşat'ım....

Hımmmm,şu asi çocuk,daha akıllanmadın mı sen...yoksa hep burada mı kalmaya adaysın...

-Yok yok gidiciyim ben ,sizin dünyanız sizin olsun ben okulumu ,annemi babamı öğretmenimi özledim...

Sabah olmuştu daha birinci sabahında cezanın Kürşat uykusunda sayıklıyordu...Anneciğim ,babacığım afedin beni...Siz de öğretmenim...Bunu gören babası sessizlik ülkesine yolculuk yapan uzayda kaybolan çocukları ve oğlu Kürşat'ı çoktan afetmişti yanağına bir buse kondururken...Sen de bizi affet oğlum diyordu...